

FAUNOIDIT

PIRAAJA- KUISKAJA

ANNUKKA
SALAMA

WSOY

PIRAIJAKUISKAAJA

Annukka Salama

**PIRAIJA-
KUISKAAJA**

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Kiitos WSOY:n kirjallisuussäätiö

Biologian kysymykset ja mallivastaukset sivulla 118 ovat Biologian valtakunnallisesta yhteisvalinnasta, 2012.

© Annukka Salama ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-50263-1

Painettu EU:ssa

Katriinalle

joka näkee musiikin aaltolina ja aallot musiikkina

Rohkeus, uhrautuminen, määrätietoisuus, sitoutuminen,
sitkeys, intohimo, lahjakkuus, kantti.

Niistä on pienet tytöt tehty, hitot sokerista ja mausteista.

– Bethany Hamilton, *Soul Surfer*

Nahkahihnoista roikkuvat lasimedaljongit helisivät kuin tuulikellot, kun Eden käveli kojun ohi. Hän kohotti etusormensa ja työnsi lippiksen takaraivolleen. Hiki norui ohimoa pitkin karpaloina ja karkasi merensinisen delfinimatuoinnin yli kaulalle.

Olipa röyhkeä metsästäjä, Eden ajatteli ja pysähtyi markiisin alle. Varjossa ei ollut juuri viileämpi, Andamanienmeren trooppinen ilmasto tukahdutti suomalaisen säähän tottuneen talvellakin. Batiikkihuivi, jonka Eden oli sitonut lanteilleen oli liimautunut niin tiukasti ihoon kiinni, ettei sekään heilunut tuulessa.

Sandaalit lätkähtivät valkoiseen rantahiekkaan, kun Eden päästi jalkineet käsistään tutkiakseen lasisia loukkuja kunnolla. Telineistä roikkui erilaisia faunoidipyydyksiä; harppuunoita, verkkoja ja lassoja, myyntipöydällä oli laaja valikoima sinertäviä, kierrekorkillisia lasitölkkejä.

Myyjä oli hampaaton kalastajaukko, jonka sormet tärisivät. Uurteinen iho oli tumma, ja tyyppi oli juuri sellainen kuivan kesän orava kuin miltä laihat papparaiset usein näyttivät. Varpaanvälit kasvoivat varmaan sammalta. Äijä tuskin jaksoi itse enää metsästää, Eden ajatteli ja juokсутti sormiaan lasiriipuksissa. Ne helisivät niin kauniisti, että oli vaikea uskoa millaisia tappotarkoituksia varten medal-

jongit oli puhallettu. Riittäisiköhän faijan huumorintaju, jos hän veisi sille lasisen miniloukun tuliaisiksi saarelta?

Eden kumartui nostamaan flip-flopit maasta, kun myyjä hymyili hänelle ikenet näkyen. Olento ei ollut lainkaan pelottava, enintään ehkä säälistävä, mutta Eden veti silti läpsyt jalkaansa ja päätti etsiä veljensä. Oleskelu samassa saarella metsästäjän kanssa ei ollut järkevää, oli ukko siten kuinka ikäloppu tahansa.

Eden nosti helmaansa noustessaan portaat ylös rantabulevardille. Varpaankynsien turkoosi lakka peittyi hetkessä katupölyyn ja näytti ihan vaaleanharmaalta. Hän kaivoi kännykän rantakassistaan ja huiski sen puhtaaksi hiekasta. Kello oli kaksi, vielä puoli tuntia sovittuun lähtöön. Aurinko porotti kookospalmujen lehvästön läpi, ja Eden veti lipan takaisin silmilleen. Hän puri huultaan ja pyöritti kulmakorujaan. Puhelin ehti hälyttää kolme kertaa ennen kuin Nemo vastasi, tasan samalla hetkellä kun Eden sai veljeen näköyhteyden. Faunoidi nojasi rantakahvilassa baaritiskiін ilman paitaa ja pureskeli hammastikkua selkä kauppakujalle päin. Nemo oli tavattoman ylpeä lapaluittensa päälle tatuoidusta pahalaisrauskusta, jonka häntä ulottui selkärankaa pitkin veljen vyötärölle asti.

Eden katkaisi puhelun ja työnsi luurin takaisin kassiін kävellessään. Hän hengitti ruuhkassa suunsa kautta. Ihmiset tuoksuivat liian intensiiviselle, makealle elämälle. Muhevalle, metalliselle verelle. Isä väitti ettei verta voinut haistaa, mutta Eden oli varma, että hän haistoi pieninkin viillon. Ja kolikoiden haju! Jengillä oli kumma harhakäsitys siitä, miltä metalli tuoksui. Tosiasiassa koskematon kupari, messinki tai rauta ei tuoksunut juuri miltään, vaan kolikoiden haju oli peräisin ihmisestä itsestään. Rau-

ta ja hiki reagoivat keskenään, ne nostivat rasvasta esiin yhdisteitä, jotka tarkkanenäiset haistoivat metallisena. Verenä.

Hajuaististaan huolimatta Eden ei ollut faunoidi, sillä tytöt eivät olleet koskaan. Sen tiesi varmaksi siitä, että hän ei tiennyt voimaeläintään. Edenillä oli joitain aavistuksia, mutta ei hän ollut satavarma, kuten Nemo oli jokikameleontistaan. Ehkä barrakuda, piraija tai jokin erikoinen hai kuten merienkeli? Mutta vesielementtiä hän ainakin oli, kuten isänsä ja veljensä, jotka kiusoittelivat häntä aina arvuuttelemalla Edenin voimaeläimeksi merimakkaraa, molukkirapua tai megalodonia, maailman kammottavinta merihirviötä, jonka fossiileita oli ikinä löydetty.

Nemon huulikoru kilahti lasia vasten, kun veli kallisti isoa kolpakkoa ja heilautti puhelimensa pöydälle pyörimään. Luuri pyöri hyrränä vielä silloinkin, kun Eden nojasi kyynärpääänsä tiskiin ja tilasi pullovettä.

”Mikä boogie?” Nemo kysyi ja kolautti tuoppinsa pöytään.

”Semihuono. Täällä on metsästäjä. Muutettaisko aikalaulua ja häivyttäis seuraavalle saarelle heti?”

Nemo nosti tuopin takaisin huulilleen ja tyhjensi sen kolmella äänekkäällä kulauksella. Hän löi lasin pöytään ja nappasi pyörivän puhelimen löysien surffishortsiansa tasakuun.

Eden maksoi vetensä ja työnsi pullon olkalaukkuun. Hän nuuhkaisi sormiaan kolikoiden käsittelyn jälkeen. Vieraan ihmisen haju oli pistävä. Hän kääntyi lähteäkseen mutta törmäsi nenä edellä Nemon hikiseen selkään.

”Helvetti”, Eden kuiskasi ja korjasi laukkunsa hihnan pään yli tukevampiin asemiin. Lippis putosi terassin maa-

lattialle, mutta Eden ei kumartunut nostamaan sitä. Metsästäjäpappa seisoj kymmenen metrin päässä ja tuijotti heitä silmät sirrillä. Sillä oli seuraa. Nuori kalastajapoika näytti ihan gasellilta ja osasi juosta varmasti vaarallisen paljon lujempaa kuin hampaaton, ikivanha ukko.

”Nähdään veneillä”, Eden kuiskasi. ”Ei ne mua halua, mä voin harhauttaa ne.”

”Etkä harhauta”, Nemo sihahti yhteen puristettujen hampaiden läpi ja tarttui Edeniä ranteesta. ”Mun takia et uhraudu.”

”Juokse!” Eden huusi, kun murina karkasi nuoren metsästäjän rinnasta. Eikä. Se oli nälkäinen kuin mikä.

Eden kieräytti jalkansa bambuidan yli Nemon perässä. He syöksivät kojujen ahtaista väleistä kadulle, väistelivät ihmisvilinää ja suuntasivat rantaan. Koiran oksennuksen värisiä havaijipaitoja tarttui mukaan ja satoi hiekalle, kun he oikaisivat turistivaatekojun läpi. Eden vilkaisi taakseen ennen kuin kiersi hedelmäkärryn ja kiepsahti veljensä kannoilla poikkikujalle. Valtava määrä kookospähkinöitä valahhti kärryistä kadulle, vaikka he tuskin hipaisivat kuormaa. Hedelmät kumisivat kuin keilapallot levitessään hiekalle.

”Nyt”, Eden sähähti Nemolle ja kiritti vauhtiaan. Sandaalit sinkoutuivat hänen jaloistaan ja pöllähtivät hiekaan. Eden puri hampaat yhteen ja nosti helmojaan, jatkoi juoksua paljain jaloin. Hän näki sivusilmällä kuinka Nemo painui graffiteilla töhrittyyn betoniseinään kiinni ja katosi näkyvistä.

Eden hypähti ruostuneen polkupyörän yli ja hymyili juostessaan. Hän hidasti askeliaan, jotta metsästäjät ehtisivät nähdä hänet varmasti ennen seuraavaa mutkaa. Syke hakkasi hulluna ohimoilla, kun hän kuuli murinaa

takaansa ja kiritti taas vauhtiaan. Eden kumartui joustavan napsahduksen kuultuaan. Musta verkko singahti korvan vierestä ja ropsahti hiekalle.

Eden ylitti ruuhkaisen kadun sivuilleen katsomatta ja jäi melkein tuk-tuk-mopon alle. Hän syöksähti punaiseen muovikatokseen kiinni ja heilautti itsensä rixsan kyytiin. Koristehapsut heilahtivat, kun koko kottero horjahti. Kuski kirosi, muttei luoja kiitos pysähtynyt. Eden työnsi rutatun setelin ajajan kouraan ja hyppäsi kyydistä, kun skootteri pysähtyi muutaman mutkan kuluttua suojatielle.

Hän syöksyi ruuhkaan ja kiersi korttelin, pujotteli poikkikaduilla ennen kuin juoksi rantabulevardille. Jalat lipeivät alta, kun Eden liukui rinnettä paperilyhdyillä koristeltujen kumiviikunapuiden välistä rannalle. Hän kyykistyi hetkeksi tasaamaan hengitystään ja korjaamaan bikinien yläosaa juoksun jäljiltä. Askeleet upposivat kuumaan hiekkaan, kun hän jatkoi matkaansa. Maitohapot nousivat polttelemaan reisiä, huohotus korvensi keuhkoja. Eden kaarsi vedenrajaan ja hölkkäsi rantaviivaa pitkin askeleet lätisten. Pitkähäntäveneiden köydet muodostivat matkalle aitoja, joiden yli Eden hypähteli juostessaan. Pui-ssissa veneenrotiskoissa oli äänekkäästi ruksuttavia traktorinmoottoreita virranlähteinä, ja ilmassa haisi bensiini pistävänä kuin huoltoaseman pihassa. Nemoa ei näkynyt missään.

Eden pysähtyi venerivin päähän. Hopeanvalkoiset letit lennähtivät olan yli ja lätkähtivät selkään, kun hän kiepsahti ympäri. Hän juoksi venerivin päästä päähän uudelleen ja pysähtyi sitten tasaamaan hengitystään. Oli niin eksynyt olo, että mahan pohjalla tuntui muljahtavan jotain ympäri. Paniikki levisi vatsasta sormenpäihin ja sai

Edenin keinuttamaan painoaan levottomana jalalta toiselle. Missä Nemo oli?

Damn it. Hän joutuisi palaamaan samaa reittiä takaisin, suoraan kohti metsästäjiä. Oli ruuhka-aika ja liikenteen meteli surisi korvissa, kun Eden nousi viikunoiden välistä kadulle ja pyörähteli itsensä ympäri tarkkaillessaan ympäristöään. Sydän hakkasi lujaa kylkiluita vasten, eikä Eden kuullut ajatuksiaan. Hän tiedosti ainoastaan puuskuttavan hengityksensä, joka puristi rintaa.

Vastaantulijat katsoivat häntä suurin ruskein silmin ja hymyilivät, kun Eden etsi katseellaan veljeään. Ympäristö tuntui pyörivän. Suomipojan vitivalkoinen, auringon polttama tukka erottuisi kyllä väkijoukosta. Se heiluisi yli päättä korkeammalla luonnostaan paljon lyhyempiä aasialaisia.

Eden pujahti pikkukujalle ja henkäisi, kun joku tarttui häntä lopultakin käsivarresta ja repäisi varjoon roskalavan taakse.

”Nemo”, Eden puuskahti ja pyörähti ympäri. Hän kiljahti metsästäjän kämmentä vasten, mutta huuto vaimeni laihoihin sormiin. Eden maistoi merisuolan, sitruunan ja kalan karhealta iholta, kun hänet pakotettiin tiiliseinä vasten. Kalastajan toinen käsi painui hänen kurkulleen. Vanhuksen pupillit olivat jalkapallon kokoiset, ja silmät olivat kujan omituisissa värivaloissa kuin peilit, pedon silmät, joiden lasiaisissa saalis näki oman kuvajaisensa viimeisen kerran. Tässäkö tämä sitten oli, Eden ajatteli ja katsoi omaa heijastustaan silmiin. Hänen viimeinen ajatuksensa tämän maan päällä tulisi olemaan, että hän näytti ihan kalalta. Silmät eivät räpsyneet paniikissa lainkaan.

Yhtäkkiä kuvajainen katosi. Metsästäjän mustat silmät pyörähtivät ympäri ja paljastivat pelkkää valkoista silmämunaa, kun jokin nytkäytti vanhuksen vartaloa. Luisevat sormet muuttuivat rennoiksi, ja ote putosi Edenin kaulalta. Kalastajan vartalo kuulosti ihan perunasäkiltä mätkähtäessään painavana maahan. Musta verilammikko levisi hetkessä hiekalle ja kasvoi kamalaa vauhtia. Nemo seiso ruumiin takana. Veli riiputti valtavaa vesuria kädessään, sellaista jolla hakattiin katukeittiöissä kookospähkinöitä auki. Terästä valui verta kadulle, ja jostain kuului lapsen itkua.

”Voi taivas, mitä sä menit tekemään”, Eden henkäisi ja huusi mukana, kun nainen alkoi kirkua kadun toisella puolella.

Unna hymähti ja puhalsi kuparinväriset kiharat silmillään. Hän laski kämmenensä jumppasalin parketille tyttöjen katseista välittämättä ja ryhtyi punnertamaan, kun liikunnanmaikka puhalsi pilliinsä. Pienet roskat pistelivät sormien alla, ja pöly tanssi lattialla Unnan hengityksen tahdissa. Alas mennessä veto nenän kautta sisään, ylös noustessa tiukka puhallus ulos.

Unna tuijotti kullanvärisiä pisamia ranteissaan. Villikiharat pomppivat punnerrusten tahdissa kasvoilla ja alkoivat liimautua ohimoille.

Unna oli käynyt Sumunkurun lukiota kolme kuukautta, eikä yksikään luokkakavereista ollut puhunut hänelle Joonea lukuun ottamatta kertaakaan. Hänet oli jostain syystä eristetty täysin, aivan kuin pernaruttopotilas. Ru-

fus epäili, että kohtelu johtui jostain omituisesta feromonista, jota Unna maailman ainoana faunoidityttönä eritti. Kemiallisesta signaalista, joka sai miesten pasmat sekaisin ja naisten kilpailuvietit heräämään. Aivan sama mistä syrjintä johtui, mutta mykkäkoulu oli niin kamalaa, että Unna jaksoi sietää sitä vain ja ainoastaan Joonen ansiosta. Joone oli Rufuksen faunoidikämpis, maailman makein indierokkari ja Unnan ystävä, joka oli tällä hetkellä ihan guruna musiikin tunnilla, mutta odottaisi häntä koulun jälkeen etupihalla niin kuin joka päivä.

Unna työnsi itsensä pystyyn ja asteli reippaasti köysille, kun pilli soi vaihdon merkiksi. Kiipeily voitti punner-tamisen sata-nolla. Paksu hampupunos tuntui karhealta reisien välissä, mutta Unna oli silti haltioissaan kuin pikkulapsi karusellissa. Olo oli irtonaisempi kuin puuhun kii-vetessä, koska naru pääsi tekemään pientä kierto liikettä ja Unna huojui ilmassa. Hän siirsi käsiään ja ponnisti jaloillaan. Siirsi jalkojaan ja ponnisti käsillään. Huojunta väheni, mitä ylemmäs hän pääsi.

Olikohan Joone jo pihalla, Unna mietti. Opettajat saattoivat lopettaa perjantain kunniaksi tunnit muutaman minuutin etuajassa, mutta ei Karpaasi, liikunnan nuoho naisope, joka vihelsi taas pilliinsä vaihdon merkiksi. Amatsoni oli ollut edellisessä elämässään ampumahiihtäjä, ja löytänyt nyt uuden elämäntehtävänsä heidän räakkäimisestään.

Sen voimaeläin oli aivan varmasti sotanorsu, Unna mietti ja hätkähti, kun hänen päälakensa törmäsi hallin kattoon. Hän oli silpannut ajatuksissaan ylös asti, melkein kymmenen metrin korkeuteen ketterästi kuin pieni orava. Hitto soikoon häntä tuijotettaisiin taas, Unna ajatteli

UNNA JA RUFUS. MATCH MADE IN HEAVEN.

Faunoidijengin filikset ovat korkealla kuin Kalifornian taivas. Avain Unnan mystiseen syntyperään näyttää löytyvän toiselta mantereelta ja heitä odottaa loma kuumen auringon alla. Sähköä ilmaan tuo aaltoja kesyttävä salaperäinen sisaruspari ja Unnan taustoihin liittyvät riskit: maailman viimeisin lohikäärme ja planeetan ainoa faunoidinaaras ovat tulenarka yhdistelmä, joka kiinnostaa muitakin kuin metsästäjiä. Parin rakkaustarina tuntuu olevan kirjoitettu tähtiin, mutta tekeekö se siitä ikuisen?

Piraijakuiskaajan kyydissä tunteet ovat kuumia, aallot korkeita ja metsästäjien moraali kylmäävän matala. **ANNUKKA SALAMAN** faunoiditrilogia – *Käärmeenlumooja*, *Piraijakuiskaaja* ja *Harakanloukku* – yhdistää yliluonnollisia aineksia ja leiskuvaa intohimoa poikkeuksellisen vetävällä otteella.

Kansi: Kaisu Sandberg